

tilfælde blev de regelmæssigt tilset af Lægen og kunde tylle lige saa megen Medicin i sig som de vilde. Altsammen ganske gratis. Mere kunde der vist ikke forlanges.

Præsten svarede ham roligt; men Jægermesterens Tone overfor ham blev nu saadan, at han hurtigt maatte afbryde og tage Afsked.

»Jeg kan ikke døje den Seminarist!« sagde Jægermesteren, da han var gaaet. »Og han er en Luskepeter med al sin Hellighed. Det skal nok vise sig! Jeg er ked af, at han har faaet sin Gang her i Huset. Hvor den Slags Folk engang har skaffet sig Indpas, er de ikke til at fordrive hverken med Krudt eller Gift. Og saa blander de sig i de intimeste Ting. Har du kendt Mage til hans Ufor-skammethed?«

Jytte var saa opbragt paa sin Fætter, at hun ikke kunde faa sig til at svare ham. Det havde været hende en virkelig Pine at se, hvor tarvelig, ja rent ud latterlig han tog sig ud ved Siden af den fremmede Præst.

»Jeg er ogsaa overbevist om, at han har haft noget Lumskeri for med denne Anbefaling af sin Menighedspleje. Han har villet bage mig en Rævekage. Lagde du Mærke til, hvor flov han saae ud, da han gik? Han formelig skelede. Du skal se, han har villet sætte en Saks ud for mig nu til